

כשעברנו לגור ברעות לפני 26 שנים שתלנו בגינה כמה עצי פרי, אחד מהם שזיף. העץ הזה לא התפתח שנים רבות ולא נתן פרי. פתאום, בחודש יוני שנת 2012, 19 שנים לאחר שנשתל וחודש לפני ששרון נפטרה, הניב העץ שזיפים רבים ומתוקים. שרון היתה אז מאושפזת בבית החולים, לא ידענו אז כמה קרוב היום בו ניפרד ממנה. היא שמחה לקבל את משלוחי השזיפים שהבאנו לה, ואף כיבדה בגאווה את כל האורחים שבאו לבקרה. מאז, בכל שנה, העץ הזה מניב פירות רבים ומהווה עוד תזכורת, שלה אנחנו לא זקוקים, שהנה חלפה עוד שנה בלי שרון. גם למי שלא מאמין בנסתר קשה להסביר את הפלא הזה.

עוד שנה חלפה. לפני חודש נולד בן חדש במשפחה שלנו, בן לטל ולעידו, ושמו דן. שמחה ענקית. נעמי, היחידה בדור הנכדים שזכית להכיר וזכתה להכיר אותך, כבר בת שמונה ועולה לכיתה ג'. אנה עולה לגן חובה במסגרת החטיבה הצעירה בבית הספר. ליבי כבר בת שנתיים ועושה בית ספר לכל העולם, וכמובן גם תכיר אותך. למורן ולעמית נולדה בת שנייה, ושמה אריאל. ובבית שלנו, החדר שלך הוא חדר הנכדים, שלעולם יהיה "החדר של שרון". למרות שעזבת את הבית לפני שנים רבות, לא השתנה דבר בחדר ובריהוט. עדיין הוורוד האופטימי שלך. הנכדות קוראות בספרים שלך ומשחקות בצעצועים שחלק מהם היו פעם שלך. זהו גלגל החיים וזו דרכו של העולם - הצעירים גדלים, המבוגרים מזדקנים, אך בניגוד בלתי מובן כל כך את לעולם תהיי בת שלוש...

בימים אלו עלתה אפליקציה לרשת שמראה איך תיראה כקשיש בעוד 30 שנה. נועה כתבה שבעוד שכולם מזועזעים מאיך שהם יראו, הלוואי שכולנו נזכה להיראות ככה, כי אם אתה מזדקן סימן שאתה עוד חי. הזמן עוצר מלכת רק לאלו שנשארים צעירים לנצח...

נעמי גידלה את שערה מאז שנולדה, ודי מזמן היא החליטה שהיא רוצה לתרום את הצמה שלה ליצירת פאה לחולות סרטן. אתמול, יום השנה לפטירתך, היא תרמה את הצמה שלה. מבחינתנו יש משמעות וסמליות עצומה למעשה האצילי הזה של נעמי. זאת למרות שאת העדפת ללכת ללא פאה ונראית נפלא כל כך גם ככה...

החודשים יוני ויולי בכל שנה הם עבורנו החודשים המורכבים בשנה, בהם מתערבבים השמחה והעצב. בחודש יוני יש במשפחה שלנו המון ימי הולדת - עידו, אנה, ליבי, השנה נוסף גם דן הקטן, וכמובן יום ההולדת שלך. רותם בת דודתך התחתנה עם אורי יום אחד אחרי יום הולדתך. שמחות גדולות, אבל בכל אחת מהן חסרונך מורגש אפילו יותר, ופותח בכל פעם עוד ועוד את הפצע שלא יגליד לעולם. והתקופה שבין יום הולדתך ליום לכתך - 22 ימים שעברנו הם ימי "בין המצרים" הפרטיים שלנו.

חנוך לוין כתב, בהקשר שונה לחלוטין, "כי הזמן את העצב ליד המתים קובר". לא כך הדבר אצלנו. הזמן שעובר רק מחדד את הגעגועים אלייך. העצב, כמו גם דמותך, הם חלק תמידי ובלתי נפרד מחיינו, וכך יהיה לעולמים. במקביל לכך, ובלי שתהיה סתירה כלשהי בין הדברים, כולנו מקיימים חיים שניתן לקרוא להם רגילים. אנחנו בטוחים כי זאת הדרך הנכונה עבורנו ועבור ילדינו ונכדינו, ויודעים כי זה מה שהיית רוצה שיקרה.

כתב יענקל'ה גלפז מילים מופלאות:

כשמסתלק אדם מן העולם

וגופו נטמן באדמה,

והוא מתמעט והולך,

ומתפוגג ונמוג,

מחפשת הנשמה מקום. ואין היא יודעת מצוא,

ויש האומרים שהיא שרוייה על האבן,

ויש האומרים שבכל מקום, כמו אלוהים.

אבל אני חושב שבסופו של דבר מתיישבת הנשמה בלב אהוביה.

ואין היא זקוקה ליום זיכרון, ולתפילות ודמעה,

אבל אוהביה זקוקים.

כדי להזכיר שבליבם שרוייה נשמה

שהסתלק ממנה גופה,

ועכשיו בת בלי גוף-

היא חיה בשנית.

בכל שנה מחדש אנחנו מתרגשים לראות כמה אנשים אוהבים אותך ומגיעים לכבד את זיכרך. אנחנו מודים לכולם על כך מקרב ליבנו. אוהבים אותך לנצח, אמא ואבא.